

A KÜLÖNÖS WILCOX LÁNYOK

FABRICE COLIN
LONDON
VÁMPÍRJAI

fine
selection

A KÜLÖNÖS WILCOX LÁNYOK

FABRICE COLIN
LONDON
VÁMPÍRJAI

A KÜLÖNÖS WILCOX LÁNYOK

FABRICE COLIN
LONDON
VÁMPÍRJAI

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Írta: Fabrice Colin
A mű eredeti címe: Les étranges sœurs Wilcox
– 1. Les vampires de Londres

Fordította: Nagy Abonyi Melinda
A szöveget gondozta: Burján Monika

A művet eredetileg kiadta:
© Éditions Gallimard Jeunesse, 2009

A borítót tervezte: Szőnyi Gergely

Ez a könyv a Gallimard Jeunesse Kiadóval való
megállapodás alapján jelent meg.

ISSN 2063-627X
ISBN 978 963 245 392 7

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2012-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Gerencsér Gábor, Zsibrita László
Korrektorok: Szécsényi Tibor, Korom Pál
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Ezt a könyvet Katiának, Alice-nak és Jean-Philippe-nek ajánlom,
akik a maguk módján mind hozzájárultak ahhoz, hogy elkészüljön.*

Ezer köszönet Amélie-nek, Benjamin Hannetonnak, Cunének,

Dan H-nak, G@rpnak és Laboukineuze-nek,

akik rajtam kívül még átolvasták.

Végül pedig tisztelet és hála Benjamin Lacombe-nak,

aki nélkül valószínűleg sohasem íródott volna meg.

A KÜLÖNÖS WILCOX LÁNYOK

PROLÓGUS

A FÉRFI EGY OSZLOP ÁRNYÉKÁBÓL ELMÉLYÜLTEN FIGYELTE a fiatal nőt, aki egyedül, elveszetten álldogált a tömegben. Mosolya úgy ragyogott, akár egy éles penge. Ki tudná megmondani, miféle sötét gondolatok kavargtak a fejében? Hirtelen megigazította a cilinderét, és a tömegen átvágva elindult a nő felé, csak úgy suhogott utána a köpenye.

Tíz órát ütött a St. Pancras pályaudvar hatalmas, vörösréz órája. A nő nyugtalanul pásztázta tekintetével a csarnokot, engedelmesen hagyta, hogy a sietős utasok ide-oda taszigálják. Nem érzékelte a férfi közeledtét.

– Itt vagyok.

A háta mögül bukkant elő. A nő annyira meglepődött, hogy akaratlanul is felkiáltott.

– Hála istennek! Egy pillanatra azt hittem, hogy a sorsomra hagyott.

A férfi megsimogatta az arcát. „Ne ejtsd ki Isten nevét a szádon!” A nő az egyik hosszú, fekete selyemruhát vette fel, amit a férfitől

kapott, és egy szintén fekete, karcsúsított, szarvasbőr kabát simult darázsderekára.

Ezüstgyűrűs ujjaival a férfi mosolyogva beletúrt a nő hullámos hajzuhatagába.

– Az enyém vagy, örökre az enyém!

Vajon miért ismételteti ezt? A nő, kis táskáját magához szorítva, mindenesetre bólintott. A körülöttük kavargó tömeg a peron felé igyekezett. Az emberek szitkozódva tülekedtek, de őket mintha észre sem vették volna.

– Örökre – ismételte még egyszer a gróf.

Köpenyét széttárta, betakarta vele a nőt, és hosszan magához szorította. Majd csettintett egyet az ujjával.

Az elképedt fiatal nő óvatosan hátrafordult. Valamennyi utas megmerevedett, nem loholtak, nem beszéltek, meg sem mozdultak. Minden tökéletes csendbe dermedt.

– Ön...

– Ne szólj semmit!

A fiatal nőn borzongás futott végig. A gróf hátrált egy lépést, lejjebb tolta orrán a sötétített szemüveget, és kaján pillantást vetett rá.

– Holnap este indul a hajód New Yorkba. Egy első osztályú kabin van lefoglalva a nevedre.

– Már említette.

Meredten bámult a férfira, lenyűgözte arcának sápadt ragyogása és lágy, aranybarna fényben fürdő sziluettje.

– Manhattan hercege csak nagyon ritkán hagyja el az otthonát – folytatta a férfi. – Mihelyt megérkezel, azonnal ellátogatsz hozzá.

A nő beleegyezőn biccentett. Ismét erőt vett rajta az a tompa félelem, amit pedig már sikerült elhessegetnie.

– Nem kell félned! – szólalt meg ismét a gróf, mintha csak olvasott volna a gondolataiban. – Nem ismer téged, nem tud semmit a kötelékről, ami összefűz bennünket.

– De biztos benne, hogy...

– Hogy nála van a harmadik töredék? Biztosabb nem is lehetnék benne, drágám. Azt is tudom, hogy fogalma sincs a Venefactorban rejtőző erőről. Az ő szemében ez csak egy varázstárgy a sok közül. Mindenekelőtt ki kell derítened, hogy hol rejtegeti. Márpedig fogadni mernék – suttogta, kesztyűs kezébe fogva a nő arcát –, hogy te ki tudod csikarni belőle ezt a titkot. Ki bírna ellenállni egy ilyen ártatlan tekintetnek?

A nő lehunyta a szemét abban reménykedve – bár igazán maga sem hitt benne –, hogy a férfi megcsókolja.

– Rebecca?

A gróf egy kis palackot vett elő a kabátjából, és a nő tenyerébe tette.

– Minden este igyál ebből egy cseppet – de csak egyet.

– Mi ez?

A férfi ráhajtotta a nő ujjait az üvegcsére.

– Egy elixír, ami segít semlegesíteni az aurádat. létfontosságú, hogy a herceg ne sejtjen semmit a szándékaidról, és te még túl fiatal vagy ahhoz, hogy uralni tudd az effajta dolgokat.

A nő a táskájába dugta a fiolát.

– De meg fog rá tanítani, ugye?

– A visszatérten után azonnal.

A gróf ismét csettintett az ujjával, mire a tömeg, a világ legtermészetesebb módján, újra mozgásba lendült. A nő zavartan pislogott. Az emberek semmit nem vettek észre az egészből.

– Óvakodj a hercegtől és a csatlósaitól! – súgta a fülébe a gróf.
– Ellenséges területen leszel. Amint a birtokodba kerül a töredék, sürgönyözz Zedochnak, és a lehető leggyorsabban hagyd el a várost! Mi pedig mindent megteszünk majd azért, hogy haladéktalanul hazajuttassunk.

– Önökre bízom magam.

– Mi pedig rád bízuk magunkat. Nincs drágább kincs a családnál, nem igaz?

Füttyszó harsant: közelgett az indulás ideje. A gróf arca megkeményedett; ismét feltette a szemüvegét.

– Itt az idő.

Már majdnem sarkon fordult, de a fiatal nő elkapta a csuklóját, és esdeklőn megszorította. Az állomásfőnök a Liverpoolba tartó utolsó utasokat szólította.

– Nem hiszem, hogy sikerrel járok ön nélkül.

– Dehogynem! Erősebb vagy, mint hinnéd.

A gróf kitépte magát a nő szorításából, és lobogó köpennyel elsiegett, vissza sem nézett. A nő összeszorult szívvel nézte, ahogy eltűnik. Soha nem felejtette el, amit a férfi az első este mondott neki: „Te vagy az, akit mind közül választottam.” Miért van annyira szüksége a férfi jelenlétére? Szerette volna a karjába vetni magát, ajkához szorítani az ajkát, neki adni magát testestül-lelkestül. Olyan kiszolgáltatottnak érezte magát, amikor egyedül hagyta, mégis...

Mégis tudta, hogy igazat mondott. Tudta, hogy valamiféle erő lakozik benne.

Az ő fajtájához tartozik.

Később, az éj sötétjében robogó vonaton, miközben a kavargó hó-pelyhek vastag takarót borítottak az angol tájra, visszagondolt arra a csodálatos, egyszersmind szörnyű estére, amikor az élete teljesen a feje tetejére állt, arra az estére, amikor a férfi szeme – a halál és a mozdulatlan idő tekintete – megakadt rajta.

Ebben a pillanatban újra látta magát, amint épp gondolataiba mélyedve, sietve átvág a Shaftesbury Avenue-n. Nyerítés hallatszott, majd paták csattantak a macskaköves úton. Egy másodperccel később már a járdán ült, zihálva. A feléje száguldó fiáker épphogy kikerült.

Egy férfi sietett oda hozzá, hogy felsegítse. „Rettenetesen sajnálom.” Az a bársonyos hang, azok a finom mozdulatok... És abban a szent pillanatban valami megnyílt benne. Valamiféle rémült boldogság öntötte el, s tudta, hogy kárhozatra van ítélve.

– Megengedi?

A vonat zötyögésétől rázkódva, felemelte a fejét. A nedves zseb-kendő, amit a kezében szorongatott, amikor a Londonból Liverpoolba tartó gyorsvonat elhagyta a St. Pancras pályaudvart, a lába elé hullott. Egy utas felvette, és felé nyújtotta.

– Köszönöm.

A férfinak, aki nem lehetett több negyvenévesnél, már terebélyes pocakja volt.

– Edward Gutley, szolgálatára – emelte meg keménykalapját.

– Örvendek.

A férfi idegesen megpödörte a bajuszát.

– Kísérővel utazik?

Majd észbe kapott:

– Ó, elnézést, hogy én milyen faragatlan tuskó vagyok! Bizonyára nyugalomra vágyik.

A nő megrázta a fejét. A fülke ajtaja csukva volt, és a behúzott vászonredőny barátságos félhomályba burkolta őket, amit alig tört meg egy virágformájú lámpa gyenge fénye.

Egyedül voltak, és közeledett az éjféli. A nő kéjes mosollyal megpaskolta az ülést.

– Miért nem ül kicsit közelebb, Gutley úr?

A férfi zavarodottan nyitotta szóra a száját.

– Elnézést, hogy?

– Úgy tűnik, társaságra van szüksége, ahogy nekem is. Hosszú lesz az éjszaka.

A férfi a kalapját szorongatta, szemlátomást tétovázott.

– Nem szeretném... Sajnálom, ha megsértem. Egy olyan káprázatos nő, mint ön... Akarom mondani, ön bizonyára férjnél van...

– Igen, így van.

A férfi a homlokát ráncolta.

– De... Nem visel jeggyűrűt.

– Az effajta közönséges csecsebecse aligha fér össze azzal az elképzeléssel, amit a férjem és én alakítottunk ki a házasságról, Gutley úr. Megengedi?

Válaszra sem várva levetette bokacsizmáját, majd felpattant, és ruháját magához szorítva leült a férfi mellé. Az utas, aki egyre növekvő elképedéssel figyelte, összerezsent, mikor a nő egyik kezét a combjára helyezte. Mindig is higgadt embernek tartotta magát, aki a legkevésbé illendő helyzetekhez is képes alkalmazkodni. Most azonban...

– A férjével önök, amolyan...

– Szabadgondolkodásúak?

A férfi hevesen bólogatott. A nő végighúzta két karcsú ujját a férfi nyakán, majd vissza, fel a nyaki ütőere mentén.

– Igazság szerint, drága uram, mi még annál is sokkal többek vagyunk.

– Ó!

A nő ajkaival lágyan megérintette az arcát.

– Érdekli-e önt, Gutley úr, annak a neve, akinek a feleségéért most majd eleped?

– Hát ööö...

A szerencsétlen hatalmas cseppekben verejtékezett. A nő tapasztalt mozdulattal kioldotta a nyakkendőjét.

– Mondja, hogy tudni akarja! – suttogta negédesen a fülébe, miközben finom csókot lehelt a nyakára. – Mondja ki!

– Iiigen... tudni akarom – dadogta megmámorosodva Edward Gutley.

Hirtelen éles fájdalom hasított a torkába. Néhány másodpercig tehetetlenül próbált újra lélegzethez jutni. Majd minden tagja megremevedett, és a szenvedést egy röpke pillanat alatt maga alá temette a kéj hulláma. Vörös köd táncolt a szeme előtt. Megkísérelt ellenállni, de képtelen volt rá.

A nő nyögött egyet, majd felemelte a fejét, és megnézte tükörképét az ablaküvegben. Kis érzéki szája vértől volt maszatos.

– Drakula – hallotta még suttogni a férfi.

Majd fekete fátyol borult a tudatára.

A KÜLÖNÖS WILCOX LÁNYOK

ELVESZVE AZ ÉJSZAKÁBAN

AMIKOR AMBER KINYITOTTA A SZEMÉT, először nem látott mást, csak sötétséget. Valahol feküdt, de nem tudta, hol.

Fel akart kelni, de beverte a fejét. Kinyújtotta a karját. Ekkor leírhatatlan rémület lett úrrá rajta.

Nem ágyban feküdt.

Fogságban volt.

Pánikkal küzdve megpróbálta összeszedni a gondolatait. Nem, nem álmodik. Az emlékei azonban szörnyen zavarosak voltak. Csupán arra emlékezett, hogy az apja eltűnt.

Összeszorította a fogát. Tennie kell valamit. Minden kétséget kizáróan be van zárva egy szögletes ládába, amit úgy tűnik, az ő méretére szabtak.

Különös módon a légzés egyáltalán nem okozott neki nehézséget. Még különösebb volt, hogy a szeme gyorsan hozzászokott a sötétséghez, holott sehonnan sem szűrődött be fény. Börtöne vörös selyemmel volt kibélelve. Koporsó lenne?

Amber érezte, hogy begörccsölnek az izmai. Fogalma sem volt, milyen körülmények között került erre a helyre, de – így vagy úgy – ki fog jutni innen.

Egyre jobban gyülemllett benne a düh. Tenyerét a fedélnek támasztotta, nekifeszült, és nyomni kezdte.

A fa szinte azonnal megadta magát. Reccsenés hallatszott, majd nedves föld zúdult rá. A lány a földet köpködve, fejvesztve kapálódzott, és próbált megfordulni. El volt temetve. Öklével nagyot csapott a fedélre, amivel átütött egy keresztlécet. Rugó módjára egyenesedett fel. Egyre jobban köpködve, kézzel-lábbal hadakozva sikerült a koporsóját ízzé-porrá zúznia, és megpróbált utat törni arafelé, amerre a szabad levegőt sejtette. Hatalmas súly nehezedett rá. Émelygés fogta el, de elszántan ásott tovább, behajlított ujjakkal, összeszorított szemhéjjal. Végül egyik keze áthatolt a porhanyós, fekete földön, és kijutott a felszínre. Hamarosan a karja, az egyik válla, a másik karja, végül a feje is követte. El volt képedve. Honnan van benne ekkora erő?

Zihálva kapaszkodott ki a felszínre, majd hosszú perceket töltött azzal, hogy megszabaduljon az arcára és a ruhájára tapadt földtől.

Ezután körbenézett maga körül.

Havazott. Fák reszkettek a rézsűkön, durván faragott kő- és fake-resztek meredtek az ég felé a túskebokrok kusza sorai közül.

Egy temetőben volt.

Felállt, lesöpörte taft ruháját és szörmeszegélyes kabátkáját, majd széttárt ujjaival próbált megfésülködni – hasztalan. Csak ekkor nézett le a feltúrt nedves agyagra, amely a sírja volt, és a beleszúrt fake-resztre.

Sarah Fairbanks

1873–1888

Sarah?

Az nem ő.

Hátrált egy lépést, és felnézett az égre. Az éjszaka koromsötétjében szállingózó hópelyhek táncoltak a város felett.

Ösztönösen megdörzsölte a karjait. Emlékképek futottak át az agyán. Üldözés. Ordítózás. Megrázta a fejét.

Egy másik, frissen ásott sír volt az övé mellett. A keresztjét beleppte a hó.

Julia Fairbanks

1875–1888

Tétovázás nélkül letérdelt, és ásni kezdett. A föld hideg és nyirkos volt, de ő ügyet sem vetett rá.

Hamarosan a kabátjától is megszabadult. Amikor már jókora földrakás halmozódott a sír mögött, megállt gondolkodni.

Nem volt kifulladás. Nem érezte a hideget. Kétségkívül 1888-at írtak, de ő 1874-ben született, nem pedig 1873-ban. A húga viszont tényleg 1875-ben jött világra. Csak éppen nem Juliának hívják. „Valaki tévedett” – mélázott a fiatal lány, majd rádöbbsent, mennyire abszurd ez a gondolat: valaki akkorát tévedett, hogy azt hitte, *mindketten meghaltak?*

Ismét ásni kezdett, de egyszer csak borzongás futott végig a gerincén. Ki mondta, hogy a húga is életben van?

Kezét a földbe vájta, elkeseredetten dolgozott. Egyedül volt, rettenetesen egyedül, a temető végtelen fehér csendjébe zárva, amit egy bagoly távoli huhogása csak még mélyebbé és baljósabbá tett.

Az ujjai végre valami kemény tárgyba ütköztek. Lesöpörte a felszínét. Egy közönséges, tölgyfa koporsó volt, olyan, mint az övé. Egy kis ideig csak nézte. Vajon benne van-e a húga?

Homlokát ráncolva összezárta jobb öklét, és akkorát sújtott a deszka közepére, hogy az darabjaira hullott. Összeszorult torokkal emelte fel az első fadarabkát, majd a többit is eltávolította, és megszire hajította.

Döbbsen kapta a szájához a kezét. Ott feküdt a húga, tágra nyílt szemekkel. Egy szívdobbanásnyi ideig attól félt, halott.

– Luna? Luna!

A húga szó nélkül felült, és megdörzsölte az arcát, mintha csak egy végtelenül hosszú álomból ébredne.

Rajta is szalagos ruha és kabátka volt. Kiverekedte magát a koporsó maradványai közül, talpra állt, és megkísérelt néhány imbolygó lépést tenni a hóban. Végül egy bucka tetejére érve visszafordult.

– Amber? Mi történik velünk?

Amber visszavette a kabátját, és elindult előre, maga után húzva a hógát.

– Gyere! – szólt. – Ki kell jutnunk innen.

Sejtelmük sem volt róla, hol vannak.

– Éhes vagyok – suttopta Luna.

Az idősebbik lány hirtelen megállt, és fürkészve a húga arcába nézett. Kimerültnak látta.

– Nagyon sápadt vagy. Biztos, hogy bírsz gyalogolni?

– Te is nagyon sápadt vagy.

Távolabb egy magas rácsos kapu sejlett a félhomályban. A két lány kéz a kézben, zihálva igyekezett arrafelé, amerre a kijáratot sejtették. Első látásra a temető, amin átvágtak, elhagyatottnak tűnt: gondozatlan ligetek, kettéhasadt fatörzsek, törött szobrocskák. A sétányok mentén százéves sírkövek bújtak meg a hótakaró alatt. A lányok megálltak a kapu előtt: lakat volt rajta. Mindkét oldalán kőfal magasodott. Amber felsóhajtott.

– Be vagyunk zárva.

Luna gépiesen előrelépett, és megragadott két vasrudat. A nővére mögötte állt.

– Csak nem hiszed, hogy szét tudod...

A rudak sírontúli csikorgás kíséretében távolodni kezdtek egymástól. Luna elszörnyedve hátrahőkölt, és a nővérének ütközött.

– Mit tettem?

Ezúttal az idősebbik lány lépett a rácshoz. Megmarkolta a már meghajlított vasrudakat, nagy levegőt vett, és nekifeszült.

Döbrent kiáltás hagyta el az ajkát: az egyik rúd a kezében maradt.

Ledobta a földre, és elkapott egy másikat. Luna a segítségére sietett. Hamarosan elég nagy rés keletkezett ahhoz, hogy gond nélkül átcsússzanak rajta.

Órákig bolyongtak, találomra követve a kis utcákat. Merre járhatnak? Sosem látták még ezeket a házakat.

Rémült tekintettel kémlelték a környéket, összebújva, elveszve a hóiharban. A járdákon ködös alakok imbolyogtak. Az éjszaka a szörnyek birodalma. Hát maga Hasfelmetsző Jack nem hasonló

negyedekben szokott vadászni? De ők csak mentek tovább, mindketten a másíknak tulajdonított bátorságból merítve erőt, nem törődve a csípős, hideg, északi széllel.

– Nem akarsz pihenni?

Luna megrázta a fejét. A nővére erőtlenül rámosolygott.

– Minden rendben lesz. Meglátod.

Most szólaltak meg először, amióta elhagyták a temetőt. Valamiféle hallgatólagos megegyezés alapján úgy döntöttek, hogy csendben maradnak: mintha az, ami velük történt, túl különös és túl rémisztó lenne ahhoz, hogy beszélni merjenek róla.

Amber nagyot sóhajtott. Valójában semmit sem tudott. Az utak hepehupások voltak, a házak veszélyesen megdőltek, és fenyegető árnyak nyúltak el a gázlámpák remegő fényköre alatt. Hány óra lehet? London egyre nyomasztóbb csendbe süppedt.

Végre egy ismerős körvonal rajzolódott ki a tetők felett: a Szent Pál-katedrális kupolája. Amber megnyugodva szorította meg a húga kezét.

– Látod? – kérdezte sűgva.

– Igen.

A két lány az Aldersgate Street végén járt, és az épületek, amelyek mellett elhaladtak, már ismerősnek tűntek számukra.

– Itt a múzeum. Apa elhozott bennünket ide, emlékszel? Nem sokára hazaérünk.

A kisebbik lány bólintott, majd felsóhajtott.

– De addigra éhen halunk!

Amber vállat vont. A húga mindig is hajlamos volt sötéten látni a dolgokat. Most legalább már tudták, hol vannak. A többi csak útvo-
nal és türelem kérdése.

A két lány egy szép lakásban lakott a Burton's Courton, a Chelsea negyedben, egészen közel a Temzéhez. Legalább három mérföld¹ választotta el Chelsea-t a Citytől. A leggyorsabb az lett volna, ha végigmennék a rakparton, ám a legkevésbé biztonságos is: a környék köztudottan rossz hírű volt.

– A Strand Street felé megyünk – jelentette ki Amber, és megszorázta a lépteit. – Azután végigmegyünk a St. James's Park mellett, és egy óra múlva már otthon is leszünk.

Luna loholva követte a nővérét. Csodálta őt, amiért annyira energikus, olyan magabiztos. „Ha egyedül kellett volna kiszabadulnom abból a temetőből – morfondírozott –, ha egy szál magamban kellett volna átvágnom a városon...” Majd eszébe jutott, milyen nyugalom árasztotta el, amikor kinyitotta a szemét a koporsóban. Újra látta magát, amint a rácsos kapu vasrudait elhajlítja, megrettenve, mégis bízva saját erejében. Megváltozott volna?

Ludgate Hill, jelezte az utcanévtábla. Utolérte a nővérét. Az úttestet és a járdákat vastagon belepte a hó, ami valószerűtlen szelídséget kölcsönzött a tájnak. Egy fiáker közeledett feléjük ünnepélyesen, majd tompa csattogással elhaladt mellettük.

– Te nem vagy éhes?

Amber egy pillantást vetett rá a szeme sarkából.

– De igen.

– Soha életemben nem voltam még ilyen éhes – jelentette ki felbátorodva Luna. – Azon tűnődöm, vajon mennyi ideje nem ettünk.

– Majd vacsorázunk, amikor hazaérünk. Apa biztosan vár bennünket, és Henry is.

¹ Mérföld: angolszász hosszsmértékegység. 1 szárazföldi mérföld = 1609,344 m.

A fiatalabb lány csak biccentett, tartózkodott attól, hogy bármit is hozzáfűzzön. Őt is nyomasztó látomások kísértették, de nővérehez hasonlóan úgy gondolta, egyedül van velük, ezért inkább hallgatott. Fel sem nézett egészen a New Bridge Streetig.

– Nézd csak...

A nővére megtorpant. Távolabb, a folyópart irányában, gomolygó ködpára lebegett a Blackfriars híd fölött.

– Nos?

– Nem találsz különösnek ezt a ködöt?

Amber legyintett. Élve eltemették őket, vasrudakat görbítettek meg, úgy gyalogoltak, hogy meg sem érezték a hideget: a különös igencsak relatív fogalommá vált.

– A színe...

– Igen – folytatta Luna. – Zöld.

Az idősebbik lány zsebre dugta a kezét. A köd csakugyan halvány, smaragdzöld fényben csillogott, és ő korábban már többször is látni vélt valamiféle szürkés fényt az útjukat keresztező járókelők körül. De lehet, hogy természetes jelenségről van szó, nem igaz? És különben is olyan fáradtak már.

– Menjünk, nézzük meg!

– Dehogyan megyünk.

Ezúttal Luna azonban nem hallgatott a nővéreire. Visszafordult arra, amerről jöttek, betért a Blackfriars közbe, és elindult a rakpart felé.

Néhány másodperccel később megállt egy kőből készült ív előtt, ami fölé egy megdőlt falú ház magasodott. A köd itt vastag rétegekben lebegett, fátyol mögé rejtve a közeli teret. Amber megfogta a kezét.

– Luna!

De a kisebbik lány úgy vetette bele magát a sűrű ködbe, mint akit megbabonáztak.

– Az ördögbe is! – csattant fel a nővére, miközben megpróbált lépést tartani vele. – Megmondanád végre, mi...

Elhaltak az ajkán a szavak.

Itt nem esett a hó. A zöld párafoszlánycsok között apró, zömök testű teremtmények hordókat gurítottak egy lámpásokkal megvilágított fogadó felé; térdnadrágot és bőrmellényt viseltek, göndör hajuk kikandikált manósapkájuk alól. Távolabb két jól megtermett fickó a földön ülve kockázott a kövezeten, hol az egyik, hol a másik mordult fel. Három cilindres úriember a szeme sarkából figyelve őket beszélgetett; ha nem lett volna hegyes a fülük, akár embernek is lehetett volna hinni őket. A tér közepén hátborzongató, görnyedt lények jöttek-mentek: a bőrük szürkés volt, a végtagjaik torzak, előreugró tépőfogaik elefántcsontszínben fénylettek. Odébb szentjánosbogarak repkedtek, kavargó csatornácskákkal lyuggatva a sűrű ködfelhőt.

Az egyik apró teremtmény leszállt egy ablakpárkányra, alig néhány hüvelyk távolságra Luna arcától. A lány kikerekedő szemmel fedezte fel, hogy arca van, és végtagjai.

– Egy tündér... – suttogetta.

Ekkor azonban súlyos kéz nehezedett a vállára. Meglepetésében felsikoltott. Egy szőrös testű óriás hajolt le hozzá, az övében egy egész sor kés csillogott. A másik kezével Ambert rángatta a húga felé. A két lány túlságosan rémült volt ahhoz, hogy egyetlen szót is szóljon. Az ogre hatalmas fekete szemével fürkészőn vizslatta őket.

– Kik lenni ti, hm?

– Mi... – hebegett az idősebb lány –, mi...

– Lenni idegenek, hm? Lenni kémek, hm? Hogy látni ti meg minket, hm?

– Az én hibám – felelte villámgyorsan Luna. – Tudjuk, hogy nem kellene itt lennünk, de már megyünk is, és...

– Én enni meg titeket!

– Llardos!

A szörnyeteg kelletlen arckifejezéssel szabadon engedte két zsákmányát, akik a falig hátráltak. Egy férfi lépett elő az árnyékból. A többiekkel ellentétben őt semmiféle zöldes ködfelhő nem lengte körbe. Drága felöltőt és fényes cilindert viselt, a kezében sétatálcát tartott. Gondosan nyírt szakállának és párás tekintetének köszönhetően arca szelíd jóindulatot sugárzott.

– Szemmel láthatólag – kezdte a férfi –, a leghalványabb fogalmatok sincs a helyi szokásokról.

Amber és a húga megrázták a fejüket.

– Két lány eltéved Londonban, és merő véletlenségből rábukkan a Kobold vásár előkészületeire? Engedjétek meg, hogy segítsék nektek! Hogy hívnak benneteket?

Luna válaszolni akart valamit, de a nővére a karjánál fogva ráncigálni kezdte.

– Gyere, menjünk innen!

A kőből épült boltív irányába húzta. A ködpára már szertefoszlott, és a túloldalon újra szállingózni kezdett a hó.

– Várjatok!

A férfi utánuk szaladt. Egy kártyát nyújtott Lunának, akinek alig volt ideje elvenni.

– Add ide! – fújtatott a nővére, és kitépte a kezéből.

Futásnak eredtek.

– Mi ütött beléd? – nyafogott a kisebbik lány.

Visszaértek a Lufgate Hillre, és végigfutottak a Fleet Streeten. A szél az arcukba fújta a havat. Luna tiltakozott:

– Állj meg! Állj már meg!

Aztán valahol a Strand Streeten, a királyi törvényszék impozáns épülete előtt, a nővére végre hajlandó volt lassítani. Luna összeráncolta a szemöldökét.

– Megörültél?

– Ki tudja?

– Az a férfi segíteni akart nekünk.

– Az a férfi többet akart megtudni rólunk. Miért segítene nekünk? Sosem látott bennünket.

– Kedvesnek tűnt.

Amber lehunyta a szemét. Hópelyhek hullottak az arcára és földes hajára. Sem ő, sem a húga nem volt egy szemernyi sem kifulladásra. És minden útjukba akadó ember úgy festett, mintha ködfelhő vette volna körül.

– Luna – suttogetta –, nem tudom ki temetett el bennünket abban a temetőben, ahogy azt sem, miért, de rendkívül óvatossá kell lennünk. Emlékszel, mit ismételtetted nekünk apa? „Senkiben ne bízhatok meg, csak bennem és Henryben.” Az a férfi, ahogy mondod, talán kedvesnek tűnt, de semmit nem tudunk róla, ahogy azokról a teremtményekről sem, amiket a téren láttunk. Tudod, azt hiszem... azt hiszem, hogy hibát hibára halmozunk.

– Nem tettünk semmi rosszat – szipogta a húga.

– Persze hogy nem – nyugtatta Amber. – Gyere, menjünk!

Újra útnak indultak a hóviharban. Az idősebbik lány diszkréten elővette a kabátjából a névjegykártyát, amit elkobzott a húgától. Egy gázlámpa fényénél az apró, arany betűk tisztán kivehetővé váltak.

ABRAHAM STOKER
RÉMMESÉK ÉS LEGENDÁK MINDENKI SZÁMÁRA
SZÓNOKOK SARKA
MINDEN HÉTFŐ ÉS PÉNTEK ESTE ÉJFÉLKOR